

Ilona Balsytė
Ina Dauqvietytė
Viktoras Kacinskas
Mona Koriznaitė
Zilutis Povilaitis
Rumšas jaun.
Rumšas
Nijolė Sabulytė
Sąrašytė
Audita Ušinskaitė
Varnaitė
Večerškis
Ebertavičiūtė
Gabrėnaitė
Šaltenytė
Rugas Čapas
Kondrotaitė
Kaniūšonis
Narmontaitė
Alėxuskis
ga Nerkitė

Nijolė
Narmontaitė

aktoriai,
režisieriai
ir gerbejai

KNYGA
NR.

3

KO
nematė
žiūrovai

1 skyrius

Likimui lėmus, man panorėjus

- Vladas Bagdonas* > 10
Valda Bičkutė > 32
Nerijus Gadliauskas > 46
Dainius Gavenonis > 54
Gabija Jaraminaitė > 74
Nomeda Kazlaus > 88
Kristina Kazlauskaitė > 106
Doloresa Kazragytė > 140
Viktorija Kuodytė > 154
Vytenis Pauliukaitis > 176
Vladimiras Prudnikovas > 194
Kostas Smoriginas > 212
Dainius Svobonas > 236
Alvydas Šlepikas > 250
Ruta Lee > 260

2 skyrius

Apie gerbėjus ir dovanas

- Nijolė Narmontaitė* > 270 *Gražina Balandytė* > 300
Ilona Balsytė > 308 *Lina Bocytė-Garbačiauskienė* > 312
Bronius Bušma > 312 *Eglė Gabrėnaitė* > 314
Rimgaudas Antanas Karvelis > 314 *Virginija Kochanskytė* > 315
Eleonora Koriznaitė > 320 *Andrius Kulikauskas* > 322
Ramunė Kurienė > 322 *Inga Norkutė* > 323
Gytis Padegimas > 326 *Algirdas Romualdas Paulavičius* > 327
Kęstutis Povilaitis > 331 *Rasa Samuolytė* > 332
Genovaitė Urmonaitė > 334 *Regina Varnaitė* > 336
Adolfas Večerskis > 337

Humoro karalius satyrikas Michailas Žvaneckis yra pasakęs: „Jei tamsią praeitį sumaišysime su šviesia ateitimi, turėsime pilką dabartį.“ Garantuoju, kad skaitydami labai spalvingas, juokingas, žaismingas istorijas iš praeities, tikrai praskaidrinsite pilką dabartį ir pripildysite ją šviesos.

Ši knyga – ne tik apie aktorius bei režisierius, bet ir apie Jus, žiūrovai ir gerbėjai. Mielieji, mums, aktoriams, tikrasis Jūsų meilės ir ištikimybės įrodymas – pilnos salės, o didžiausia dovana – Jūsų aplodismentai. Ir spengianti tyla po rimto spektaklio – neįkainojama dovana. Ir Jūsų ašaros, ir juokas, ir nuoširdus laiku išstartas geras žodis.

Tik ne abejingumas, tik ne apatija...

Sakoma: „Kas ima, tas pripildo delnus, kas duoda, tas pripildo širdis.“ Perfrazuočiau šį posakį taip: „Atiduodami mums savo meilę, pripildote savo širdis, bet kartu ir mūsų, nes meilę galima priimti tik širdimi.“ Ir ši knyga – apie pripildytas širdis. Be Jūsų mes esame niekas, mūsų profesija be atsako – nieko verta. Gerai, kad esate – subtilūs, jautrūs, pakantūs...

Mylim Jus, gerbiam ir vertinam.

Ką daryti,
kad gyventi
būtų linksmiau,
dūšioje šviesiau?

Aš įpratęs gyventi savaip, savitai – tokį gyvenimo būdą nulėmė profesija. Esu labai niūrus žmogus. Man atrodo, kad jaunystėje buvau ir linksmesnis, ir smagesnis, bet visi charakteriai, kuriuos man teko kurti, buvo tragiški, dramatiški. Tikrai meluodavau sakydamas, kad po spektaklio *moment* „išeinu iš būsenos“, kad man tai visai nesunku. Dvasiškai sunku tikrai nebūdavo, ne, bet ta būseną tiesiog persmelkdavo, dramatiniai išgyvenimai, sceniniai stresai klojosi, klojosi vienas ant kito ir paveikė visą gyvenimą. Ką tokiu atveju daryti? Žinau vienintelį žodį: tikėti. Reikia *tikėti* gyvenimu, ir tiek.

istorijos

Pirmas krikštas valso ritmu

– Vladai, yra toks liaudies teatras, aš ten jau vaidinu, labai *interesna*, ateik ir tu, – kai mokėmės paskutinėje klasėje, pakvietė bendraklasis Rimas Štaras (dabar Nacionalinio Kauno dramos teatro administratorius – *aut. past.*).

Jau neatsimenu, ar tada viskas man būdavo įdomu, ar eidavau visur, kur tik kas kviesdavo sakydamas, kad bus įdomu, bet tąkart nuėjau į Rimo išgirtą Statybininkų rūmų mėgėjų

**Vladas
Bagdonas**

aktorius

teatrą. Teatrui vadovavo Vladislovas Blinstrubas, o statoma buvo „Valanda po vidurnakčio“, čekų autoriaus pjesė, pusiau detektyvas. Aš, septyniolikmetis, gavau suaugusio vyro vaidmenį. Išmokau tekstą, per pusantro mėnesio pastatėm rimtą spektaklį su muzika, su šviesom. Į premjerą žmonių susirinko pusė salės. Tarp žiūrovų sėdėjo ir komisija su Irena Vaišyte priešaky, nes spektaklis dalyvavo kažkokiame konkurse.

Po spektaklio Blinstrubas ir rūmų administracija ištaisė balių – vis dėlto įvykis, pastatytas spektaklis! Vaišytė visus išgyrė:

– Negaliu sakyti, kad spektaklis – visiška saviveikla. Esat labai arti profesionalaus meno.

Toks įvertinimas nelabai patiko Vladislovui Blinstrubui, mat jis visada sakydavo, kad profesionalus menas – tai blogis, o saviveikla visada labai gera: „Niekada neikit į jokių profesionalų teatrą, nei akademinį, nei kokį kitą, nes ten nieko gero nepamatysit.“ Mes ir neidavom.

Tąsyk per balių buvo šokama. Aš pakviečiau Ireną Vaišytę. Apkabinau ją, abudu šokam, *valsuojam*, jinai giria mano sukurtą vaidmenį... Jaučiausi laimingas.

Lemiamą minutę

Pas vieną mokytoją privačiai mokiausi dainavimo, nes svajojau dainuoti operoje. Virgilijus Noreika tada buvo daugelį užbūręs (mane užbūręs iki šiol), todėl labai norėjau būti panašus į jį. Visaip ploninau balsą: įsikniaubęs į pagalvę, kad kaimynai negirdėtų, rėkdavau kuo garsiau,

rėkdavau kuo garsiau

kad išeitų kuo ploniau, giedodavau visokias itališkas arijas, nors nė žodžio nesuprasdavau. Paskui dingtelėjo, kad į parengiamąjį kursą gali ir pateksiu, bet jei nebūsiu tikras studentas, gali paimti į armiją. Jau stovėjau prie konservatorijos durų ketindamas pasibelsti ir prašytis į dainavimą, bet numojau ranka ir nuėjau sau. Labai nenorėjau į kariuomenę.

Itin dramatiška pradžia

Mokykloje istorijos mokytoja Ragaišienė sakydavo:

– Vlada, studijuok istoriją. Juk domiesi, išmanai, tas dalykas tau geriausiai sekasi.

Tėvai, ypač tėvas, sakydavo:

– Stok, kur tik nori, kad tik į kariuomenę nepaimtų.

– Gerai, – pasakiau ir nunešiau dokumentus į istorijos fakultetą.

Lietuvių kalbos egzaminas. Reikėjo rašyti rašinį. Visada maniau, kad esu neblogas rašeiva, ir, be abejo, pasirinkau laisvą temą. Žinoma, žodžiai ir mintys liejosi laisvai, bent jau man taip atrodė. Už tas laisvai išlietas mintis gavau trejetą. Sudėjus visų egzaminų pažymius, pritrūkiau vieno balo. Vadinas, *šakės!*

– Paims į kariuomenę! – persigando tėvas.

Mama verkia, namie drama. O čia mano klasės draugas Rimas Štaras, kuris jau buvo įstojęs į konservatoriją, pakišo idėją:

– Vlada, – sako, – rudenį bus papildomi stojamieji, pamėgink.

„Eisiu į aktorinį“, – nutariau ir išklausinėjęs, ko gali prireikti per stojamuosius, iki rudens išmokau lietuvių liaudies dainelių.

Kursą tada rinko Juozas Rudzinskas. Egzaminavo didžiulė komisija, tarp narių buvo ir Irena Vaišytė. Paskaičiau kažkokį eilėrašį, paskui išpūtęs akis pridariau daug tragiškų etiudų, žiaurių, su dramatiškom pabaigom: paukščiuką „netyčia nušoviau“ iš *ragatkės*, paskui žmogų automobiliu „užmušiau“ (vairuoti mašinos nemokėjau, menamą vairą sukinėju kaip išėjo), tada „radau“ telefono būdelę ir „skambinau“ į miliciją, kad atvažiuotų manęs paimti, nes žmogų suvažinėju. Žodžiu, labai daug dramtizmo buvo tuose mano etiuduose. Galiausiai, kai jau vyko apibendrinimas, Rudzinskas sako man:

- Priek arčiau. Ką ten darei?
- Etiudus, – sakau.
- O kas tave taip pamokė?
- Niekas nemokė. Pats sugalvojau.

Rudzinskas, kitaip nei Blinstrubas, nekentė saviveiklos ir, jei kuris prisipažindavo, kad yra jos ragavęs, į aktorinį nepriimdavo.

– Tikrai niekas nemokė, – meluoju toliau ir vis žvilgčioju į Vaišytę, akimis koketuojau, vaipausi, kraipau galvą.

– Tai ko čia šypsaisi? – klausia Rudzinskas.

– Nu... jums noriu įtikti. Ir draugei Vaišytei. Mudu pažįstami.

Visi iš juoko po stalu palindo, turbūt pagalvojo: „Reikia tą durnių priimti.“ O aš sau galvoju: „Turbūt dėl to *valsavimo*, dėl tų apkabinimų per balių ir patekau į konservatoriją.“ Ilgai buvau įsitikinęs, kad tik Vaišytei užtarus buvau priimtas į aktorinį.

Repeticija su kvapeliu

Konservatorijoje kvailiau besimokančio už mane turbūt nebuvo. Gal tik ketvirtame kurse, kai vaidinau Irenos Bučienės režisuotame spektaklyje „Rugiuose prie bedugnės“ pagal Džeromą Selindžerį, ėmiau suprasti, ką čia veikiu. Ir vaidyboje šiokį tokį lygį pasiekiau, ir supratimas apie teatrą atėjo. O iki tol man labiausiai rūpėjo žvejyba.

Per tą žvejybą esu gerokai nukentėjęs.

Mūsų kurso dėstytojas Zenonas Buožis statė „Jūrų vilką“ pagal Džeką Londoną. Vaidinau pusę jūreivio ir užkulisyje brązginau gitara. (Vytautas Kernagis vėliau sakydavo: „Vladai, tu pas mus bardas, tu pradininkas. Mes visa *chebra* eidavom į užkulisius pasiklausyti, kaip tu gitara groji.“ Aišku, jis juokavo, nes nieko aš nemokėjau, nemoku ir dabar, bet liūdną motyvėlį išspausdavau iš tos septynstygės gitarėlės.) Taigi konservatorijoje turėjo vykti „Jūrų vilko“ generalinė repeticija. „Gitara ir taip pabrązginasiu, nėr čia ko ruošti“, – pasakiau sau ir prieš repeticiją išvažiavau žvejoti. Žvejojau, žvejojau ir užsnūdau prie trijų pušų. Pabudęs susirinkau sugautas žuvelės, nes palikti buvo gaila, ir dviračiu atmyniau tiesiai į konservatoriją. Į generalinę, aišku, pavėlavau. Priekaištai: „Gėda! Negražu! Ar turi sąžinės?“ net nebuvo

išsakyti, nes dėstytojas Buožis buvo pritrenktas. Jis nė įsivaizduoti negalėjo, kad studentas gali sau leisti į generalinę repeticiją atvažiuoti dviračiu, su meškere ir dar prasmirdęs žuvimi.

Partneriai ir šiaip kiti

Mano kurse mokėsi Vaiva Mainelytė, Rimas Štaras, Julė Kavaliauskaitė, Bronius Bušma, Jonas Naujokas, Egidijus Paulauskas. Kurso vadovas labai mėgo Paulauską, nes jo balsas buvo griausmingas. Ir mums visiems tas balsas darė įspūdį. Dar Rudzinskas mėgo Paulauską už tai, kad jiedu su Mainelyte darydavo etudus, dažniausiai apie nelaimingą meilę.

Rudzinskas, pats galingas artistas, labai mėgdavo parodyti, kaip reikia vaidinti. Be to, neseniai buvo palaidojęs žmoną, kurios labai gedėjo, jautėsi vienišas. Būdavo, nustumia Paulauską į šalį ir pats

vaidina su ašara akyse. Vaiva daug meilės scenų yra suvaidinusi ir su Bušma. Na o aš, matyt, buvau nepatikimas partneris, nes su manimi tokių etiudų Vaiva nedarydavo. Mano santykiai su kurso merginomis apskritai buvo... na, gal ne įtempti, bet... turbūt jokie.

Žioplumai

Prisimenu studijų metų etiudus. Vienas nutarė vaidinti partizaną. Prieš etiudą susitarė su kursioku, kad tas jį „nušaus“ – sutartu laiku užkulisuose sukels triukšmą (neva driokstels šūvis). Ir štai bėga „partizanas“, bėga ir žvilgčioja ton pusėn, iš kur turi pasigirsti šūvis, o garso vis nėra. „Partizanas“ trypia vietoje, nerimsta. Galiausiai užkulisuose stovintis užsimiršęs žioplis susipranta ir trinkteli lenta per kėdę. „Partizanas“ lengviau atsikvėpęs pakirstas „kulkos“ krinta negyvas. Tokių atvejų daug pasitaikė.

Pasiūlymas

Po spektaklio „Rugiuose prie bedugnės“ pas mane į užkulisius atėjo režisierius Vytautas Čibiras.

– Vlada, kviečiu tave į Jaunimo teatrą, – sako, – ar ateisi?

Mane, vilnietį, kviečia į Jaunimo teatrą Vilniuje? Geriau ir būti negali!

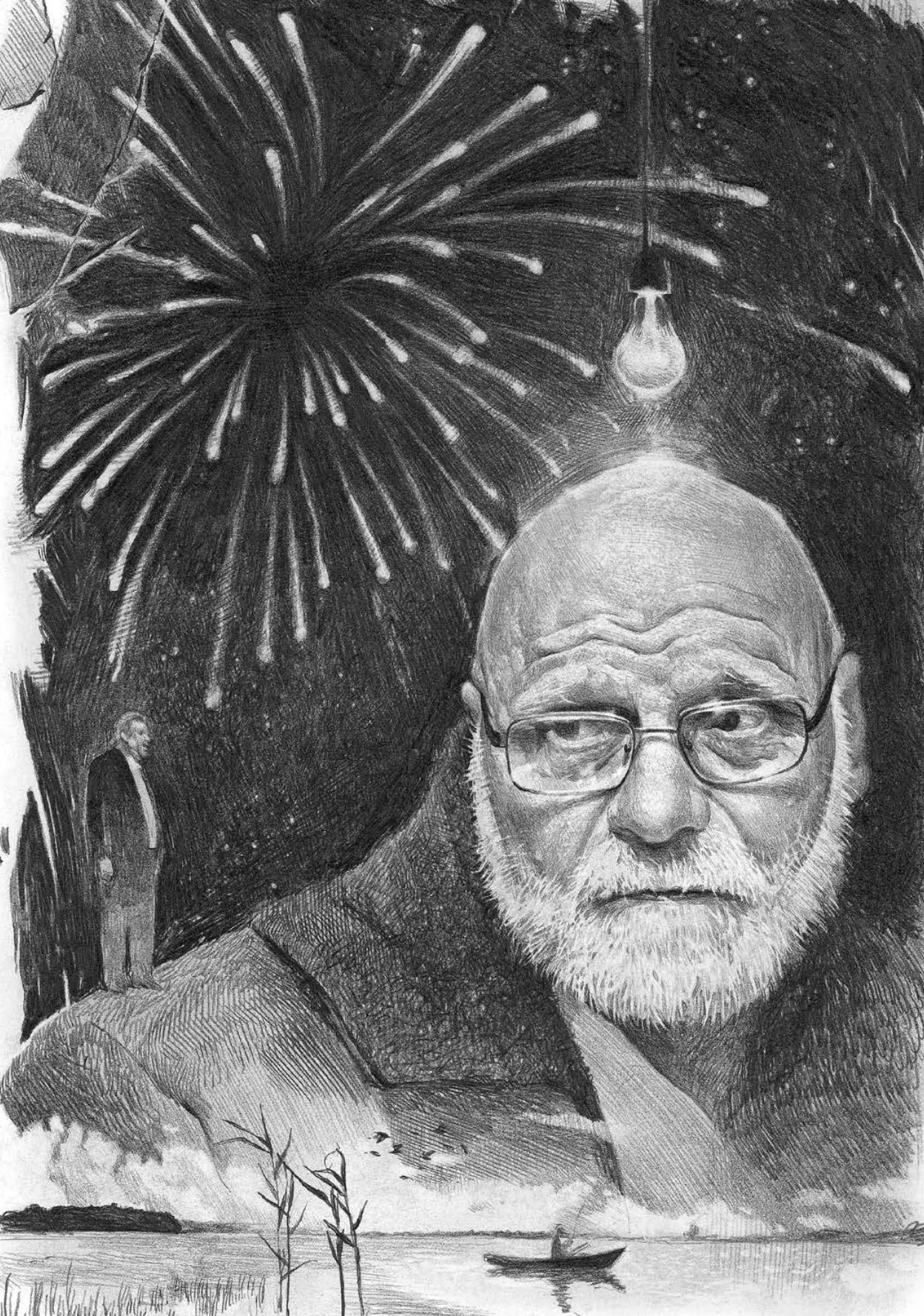
Čibirui išėjus, ateina Juozas Rudzinskas ir Boleslovas Juškevičius, Klaipėdos dramos teatro direktorius.

– Vladžiūnia, tave kviečia į Klaipėdą, – galva į Balį parodo Rudzinskas.

Tuo metu Klaipėdos teatras garsėjo Povilo Gaidžio režisuotais spektakliais. Komedijs ten tiesiog klestėjo. Rudzinskas nepaprastai mėgo tą teatrą ir mane matė tenai.

– Kad aš jau sutariau su Čibiru, – sakau.

Rudzinskas, regis, nelabai mėgo Čibirą, jaunosios ir senosios kartų konfliktas buvo akivaizdus. Išgirdęs mano atsakymą, jis riebiai nusikeikė, išvadino mane durnium ir – nei labas, nei sudie – apsisukęs išėjo. O aš tik iškvėpiau ir patenkintas pagalvojau: „Einu į Jaunimo teatrą.“

Vytenis Pauliukaitis

Ką daryti,
kad gyventi
būtų linksmiau,
dūšioje šviesiau?

Kartą paklausiau vieno savo pažįstamo iš Australijos, kodėl jis visada toks linksmas, gyvybingas. Atsakė, jog kai viešėjo Japonijoje, viena japonė jam pasakiusi: „Tiktai tu nepamiršk vieno dalyko: kad kiekviena diena yra gera.“

Ir aš daug apie tai mažčiau, ir kasdien pagaunu save galvojantį: kaip čia gerai, kaip įdomu gyventi. Ir kodėl turėčiau liūdėti? Mano likimas mane dar vedžioja, aš susitinku su įvairiais žmonėmis, su asmenybėmis, išgirstu nuostabių istorijų. Japonai teisūs – kiekviena mūsų diena yra gera, kad ir kokia ji būtų.

Stojamųjų kančios

1970-ųjų pavasarį per mūsų televiziją buvo paskelbta, kad Lietuvos konservatorija (dabar Muzikos ir teatro akademija) į Aktoriaus meistriškumo katedrą renka pirmąją televizijos režisierių kursą (beje, pirmą visoje Sovietų Sąjungoje). Išgirdau tą žinutę ir vos nuo kėdės nenukritau, mat beveik trejus metus studijuodamas Vilniaus universiteto Kauno vakariniame fakultete užsispyrusiai ruošiausi stojamiesiems

egzaminams į Maskvos GITIS (Valstybinį teatro meno institutą), nes ketinau tapti muzikinio teatro režisierium. Jau ir reikalaujamą operos vieno veiksmo eksplikaciją buvau nusiuntęs, ir leidimą laikyti egzaminus gavęs. O pasirodo, čia, Lietuvoje, namie, televizijos režisūros kursas buriamas! Aš jau buvau trejus metus padirbėjęs operatoriaus asistentu tik ką įkurtoje Kauno televizijoje ir žinojau, kas per daiktas ta televizija. Tai va, susijaukė mano planai. Stojamieji ir ten, ir čia beveik tuo pat metu. Ir muzikinis teatras traukia, ir televizija vilioja. Ką daryti? Stojamiesiems į GITIS ruošiausi rusiškai. Dabar jau reikės lietuviškų eilių, prozos, pasakėčios. O laiko pasiruošti tai nėra.

Galų gale spjoviau į GITIS ir nuvežiau dokumentus į Vilnių. Kaip bus, taip bus.

Konservatorijos, kur vykdavo stojamieji, koridorius prie Mokomojo teatro galėtų daug įdomaus papasakoti. Išbalę lyg ne šio pasaulio gyventojai, vieni liedami graudžias ašaras, kiti kamuojami gyvenimo pabaigos nuojautos šturmuodavo egzaminų komisiją, iškamuoti nemigos ir minčių, drebančiomis kojomis būriuodavosi prie skelbimų lentoje pakabinto laimingųjų sąrašo. Konkursai būdavo milžiniški, mūsų atveju – dešimt į vieną vietą.

Aš raminausi: jei likimas čia nepadės, kitais metais lėksiu į Maskvą. Neatsimenu, ką ir kaip per tuos egzaminus rodžiau, bet likimas *susimylėjo*, buvau priimtas. Tačiau net kai tarp laimingųjų pamačiau savo pavardę, kamavo nežinia: ar gerai elgiuosi išduodamas savo didžiąją svajonę režisuoti spektaklius muzikiniame teatre? Keistas ir neužmirštamas buvo jausmas. Niekam šito nelinkėčiau.

Padebesių operatorius

Baisoka istorija man nutiko kiek anksčiau, gal 1969 metais. Kaune buvo tik ką įkurta televizija, aš dalyvavau konkurse ir gavau operatoriaus asistento darbą. Taip prasidėjo mano karjera televizijoje. Dabar galiu pasakyti, kad labai daug išmokau iš kolegų, kurie buvo suvažiavę iš Vilniaus.

Buvau jauniausias, tad mane, aišku, statydavo prie tos kameros, kuri rodo bendrus planus arba kur iš labai aukštai, arba iš žemai reikia

filmuoti. Arba, pavyzdžiui, jei reportažas filmuojamas gamykloje, tai aš su visa kamera būdavau pakeliamas virš metalo krosnies, ir kai tą krosnį atidarydavo, man virš galvos metalo žiežirbos lėkdavo. Kartą mane pasodino į didžiulio kranų kabiną ir pakėlė virš Vytauto bažnyčios. Kaune vyko Perkūno namų atidarymas, ir reikėjo nufilmuoti, kaip tie namai atrodo restauruoti. Jei kiti būtų žinoję, kad aš bijau aukščio, gal būtų pasigailėję ir nekėlę, bet... Tupiu padangėje ir žiūriu arba tik į viršų, arba tik į kamerą, nes jei žvilgtelėsiu apačion, gali kas negera atsitikti. Juokingiausia, kad visa filmavimo grupė po repetitijos nuėjo gerti kavos, o mane pamiršo nuleisti. Aš kiūtau padangėj, *vėdiluoju*, siūbuoju vėjyje šalia Vytauto bažnyčios bokštų. Nei rėkt, nei ko prašyt, kad nukeltų, nes nieko aplink nėra, o filmuosim tik už valandos.

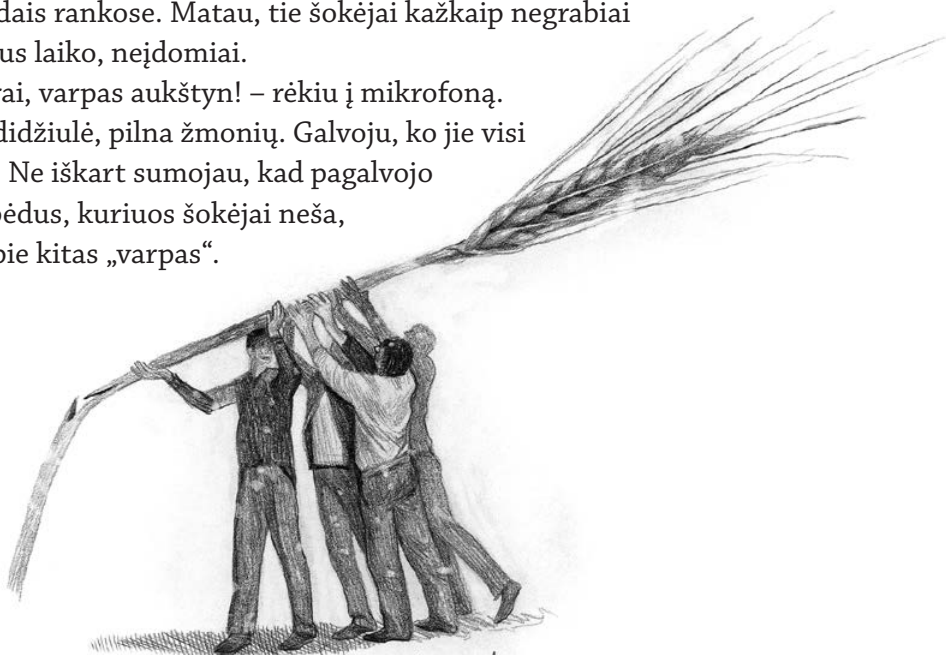
Nuo to laiko aukščio bijau dar labiau.

Režisūrinis nesusipratimas

Vilniuje, sporto rūmuose, vyko didžiulio renginio repeticija. Ir buvo viena labai graži pabaigtuvių scena: išeina šokėjai su rugių pėdais rankose. Matau, tie šokėjai kažkaip negrabiai tuos pėdus laiko, neįdomiai.

– Vyrai, varpas aukštyn! – rėkiu į mikrofoną.

Salė didžiulė, pilna žmonių. Galvoju, ko jie visi juokiasi? Ne iškart sumojau, kad pagalvojo ne apie pėdus, kuriuos šokėjai neša, o visai apie kitas „varpas“.

vyrai, varpas aukštyn!

Priverstinės improvizacijos

Palangoje vedžiau šlagerių festivalį.

Kaip visada, žiuri išėjo pasitarti, kam skirti pirmąją premiją ir visas kitas. Iš anksto buvom sukalbėję, jog tarsis penkiolika, gal dvidešimt minučių, ne ilgiau.

Per pertrauką, kol komisija tarėsi, scenoje dainavo renginio svečiai. Po jų pasirodymo pagal scenarijų sukviečiau visus atlikėjus į sceną; jų buvo apie dvylika iš įvairių šalių, nes konkursas tarptautinis.

Sueina visi dalyviai į sceną, graži muzikėlė groja. Tuoju turi ateiti komisijos pirmininkas Eduardas Kaniava ir paskelbti nugalėtojus. Aš, renginio vedėjas, turėjau iš anksto aptartą prizų, kuriuos skirs už konkrečią vietą, sąrašą, tad apdovanosim visus ir linksmi važiuosim namo.

Žiūriu, nematyti nei tos komisijos, nei to pirmininko. Užkulisiuose nėra nė vieno žmogaus, jokio asistento. Greičiausiai kokiam atokiame kampe sulindę vietas skirsto.

Nejauki pauzė užsitęsė. Bandydamas gelbėti padėti sakau publikai:

– Matyt, labai sunku nuspręsti, kuris geriausias. Tad, kol ateis komisijos pirmininkas, visi galėtume padainuoti.

O pats sau galvoju: „Kai tik jie pradės dainuoti, lėksiu ieškoti pirmininko.“

Visi dvylika atlikėjų dainuoja, orkestras improvizuoja, o aš bėgte į restoraną.

– Kur nuėjo žiuri? – klausiu barmeno.

– Nežinau.

Įlekiu į vieną salę, į kitą – nėra. Skandalas! O jau naktis už langų. Jei paskelbsim pertrauką, žiūrovai išsiskirstys namo. Atlekiu atgal į sceną. Ir mes dar pusę valandos dainavome: kiekvienas atlikėjas savo šalies dainą užvedavo, publika ją pasigaudavo. Galų gale atėjo maestro Kaniava ir ėmė skelbti nugalėtojus. Bet ir čia buvo painiavos, nes antros vietos niekam neskyrė, užtat skyrė dvi trečias, todėl man, dalijančiam dovanas, teko improvizuoti ne pagal protokolą: kažkam paveikslą duoti, kažkam knygą ar fotelį.

Tas festivalis žiūrovams labai patiko. Daug kas sakė pasijutę kaip dainų šventėje.

Gražina Balandytė

aktorė

Studentai – didžiausi gerbėjai

Anksčiau į teatrą žmonės žiūrėdavo visai kitaip, kitaip bendraudavo, buvo daug šiltesni. Būdavo, einu Laisvės alėja, studentai pribėga visu būriu, pakelia ant rankų, ore apsuka kelis kartus – ir pasipila klausimai: „Kada tą spektaklį rodysit, o kada aną? Kada Marcinkevičiaus „Dvidešimtą pavasarį?“ Pasakau datą ir pažadu, kad įsivesiu juos į salę be bilietu; juk studentai neturėdavo pinigų, o taip verždavosi į spektaklius. Jauni žmonės labai mėgo teatrą, domėjosi juo, mylėjo artistus. Jie buvo didžiausi mūsų gerbėjai.

Kaip pabėgti nuo gerbėjo

Būdavo, po spektaklio laukia prie teatro gerbėjas. Kaip išeiti nepastebėtai? Ilgai sėdėdavau teatre ir laukdavau, kada žmogui nusibos stypsoti ir jis nueis. Prašydavau budėtojos, kad pažiūrėtų, ar tebestovi. Kai kas nors iš vyrų eidavo iš teatro, aš iškart įsikibdavau į parankę ir prašydavau, kad palydėtų mane Laisvės alėja iki stotelės.

Kojinės

Kartą po Aleksejaus Arbužovo spektaklio „Irkutsko istorija“ iš vienos gerbėjos gavau nepaprastai gražias megztas raštuotas kojines iki kelių. Gal specialiai parinko tokią dovaną? Juk Irkutskas – tai Sibiras, šalta. Šildė mane ta dovana ilgai ir dabar tebešildo. Suadau ir mūviu.

Ir tada, ir dabar po spektaklių gaunu daug gėlių. Esu visiems už jas dėkinga.

Atkaklus daktarėlis

Spektaklyje „Dama su kamelijomis“ scenoje šokome su Laimonu Noreika. Staiga pajutau, kad alpstu.

– Laikyk mane, – tespėjau pasakyti Laimonui ir nualpau.

Taip sutapo, kad buvo pirmos dalies pabaiga, tad iškart nusileido uždanga.

Iškviatė greitąją. Ateina jaunas, gražus daktaras, matyt, neseniai baigęs mokslus. Suleidžia man vaistų. Aš pasijuntu geriau ir sakau:

– Vaidinsiu antrą veiksmą.

– Galit, – sako daktarėlis, – bet aš dar pabūsiu dėl visa ko.

Nors pagalbos man nebereikėjo, jis sėdėjo užkulisiuose ir stebėjo spektaklį.

Daktarėlis iš budėtojos gavo mano telefono numerį ir ėmė skambinėti man į namus, vis prašė susitikti. Aš atsisakydavau, teisindavausi, kad esu labai užimta.

Kartą jis paprašė:

– Vėl išsikvieskit greitąją, aš šiandien budžiu.

– Gal juokaujate? – atšoviau. – Rimti ligoniai laukia, o jūs po teatrus važinėsit?

Miltinio dovana

Gastroliauvome Panevėžio dramos teatre – režisierius Juozas Miltinis pasikvietė į svečius. Surengė gražias vaišes, dalyvavo ir Panevėžio, ir Kauno dramos teatro aktoriai. Miltinis pasakė gražią kalbą, prisiminė savo vaikystę, labai šiltai atsiliepė apie mano mamytę (mes ir Miltiniai gyvenome kaimynystėje) ir padovanojo man puoduką su lėkštute. Visi labai stebėjosi, nes maestro nedažnam dalijo dovanas. Labai brangi man ta Miltinio dovana. 29

Išsinuomotos gėlės

Neduok Dieve, kiek aš prisikentėjau pati nuo savęs. Negalėdavau gyventi be pokštų, o jų prikėtusi verkėdavau.

Kauno dramos teatre vyko spektaklis, kuriame vaidino Kęstutis Genys. Jis labai retai gaudavo gėlių, nors buvo fantastiškas aktorius. Tą dieną butaforas Albertas šventė gimtadienį ir gavo daug gėlių. Aš pasiskolinau jų iš jo (pažadėjau grąžinti), surišau puokštę ir paprašiau gembinkės įteikti Geniui. Žinoma, prikabinau ir rašelį.

Baigiasi spektaklis, gembininkė įteikia Kęstučiui gėles. Jis dėkingas lankstosi. Skaito raštelį, o jame parašyta: „Kai baigsi lankstyti, atiduok gėles Albertui.“

Apie nuostabųjį Albertą

Apie Albertą – atskira kalba. Jis buvo tikra dovana teatrui: užaugęs vaikų namuose, patarnaudavęs bažnyčioje, vėliau įsidarbino teatre butaforu. Labai nuoširdus, jautrus, išsilgęs bendravimo ir tikrų namų, mėgdavo kitiems rengti šventes. Būdavo, ateinu rytą, o jis man pusryčius paruošęs: stalas gražiai padengtas, gėlyčių pamerkta. Sakydavo:

– Koks aš laimingas, šiandien pusryčius gaminau ne tik sau.

Dirbdavo labai atsidavęs, kartais kelias paras neišeidavo iš teatro. Kartą pervargęs užsimiršo ir eidamas pro sceną priklaupęs persižegnojo. Persigando supratęs, ką padarė – įpratęs patarnauti bažnyčioje sceną supainiojo su altoriumi. Paskui dažnai kartodavo, kad teatras jam – kaip bažnyčia.

Dovanų – cirkas

Aš ir Henrikas Kurauskas filmavomės Leningrade (dabar Sankt Peterburgas), filme „Julius Janonis“. Gavome dovanų du bilietus į cirką ir laisvą vakarą nuėjome į vaidinimą. Tarpusavyje kalbėjomės lietuviškai. O tuo metu buvo tik tik pasibaigę Vengrijos įvykiai. Išgirdę mus kalbant, keli išgėrę rusai pamanė, kad esame vengrai, ir mus primušė, net man, moteriai, kliuvo gerokai. Visus suėmė milicija ir nuvežė toli už miesto į kažkokį nutriušusį, prasmirdusį poskyrį. Mušeikos liudijo prieš mus – esą mes, vengrai, juos užsipuolėme, esame *svolačiai*, užsimanę Vengrijoje valdžią pakeisti.

Aš sėdėjau ir klausinėjama neištariau nė žodžio – vaizdavau nebylę. Galvojau: „Kai prabilsiu su akcentu, bemat tapsiu vengre ir vėl gausiu į skūrą.“ Mane patalpino į moterų skyrių, Kurauską – kartu su banditais į vyrų skyrių ir pralaikė visą naktį.

Tuo metu „Lenfilme“ kilo panika – prapuolė pagrindiniai herojai Julius Janonis ir Justė. Visur mūsų ieško, o mes cypėj sėdim ir pranešti